

6.

listopada

DÁREČKOVÁ KRÁLOVNA

V naší rodině je to prostě tradice. Dáváme si dárky často a je jich většinou hodně. Dalo by se říct, že třeba já se na další Vánoce připravuji už od 25. prosince předešlého roku. Mám takovou velkou krabici a do té prakticky celý rok přidávám věci, které pak tvoří základ té hromady pod stromečkem. Prostě mě to baví. Vymyslím, tvořím, hledám a sháním. Mám to po mámě. Ta je schopná zabalit jednotlivě i konzervu mandarinek (je hodná, ví, že je mám moc rád) nebo pytlík s pěknými papírovými kapesníky. Tuhle naši rodinnou úchylku ale moc nesdílí moje manželka. Raději by ty počty redukovala, takže si na tohle téma často měníme názory a úhly pohledu. Ano, připouštím, kazím tím děti. Ale když já si nemůžu pomoci. Tak moc rád ty dárky dávám...

Eliška to má bohužel asi po mně. S tím rozdílem, že zatím dárčky mnohem raději dostává. Jestli to tak bude pokračovat dál a já jí budu nosit dárky pokaždé, když se vrátím z práce domů, dopadneme jako notoričtí hromadiči nepotřebných věcí a udusíme se plyšem. Zrovna dneska jsme zase, už asi popáté, psali Ježíškovi.

„Hele, tati, a nemůže někdo Ježíška zabit?“

„Neboj se, ten je nesmrtelný.“

„No jo, on je vlastně v nebi. To je jasný.“

Naše dárečková královna se bojí, aby jí ty dárky přinesl. K seznamu jsme přidali dalších pár skvostných kousků – kouzelný růžový a bílý amulet, který umožní rozumět řeči zvířat a přivolá vílu. Dále obrovský diamant s malými uvnitř, mušli s kouzelnou perlou, létající koště a nejmíc mě dostala myška na klíček, která by jezdila na kolečkách a měla by šňůrku v zadečku.

Odpoledne jsem jel pro zákusky. Čekali jsme návštěvu, a tím pádem jsem si po dlouhé době dal větrník. Slastný pocit. Zároveň jsem si říkal, že bych možná nějaký ten amulet mohl sehnat už teď. Zajel jsem tedy do jedné velké vietnamské tržnice a koupil jsem tam růžové srdce na řetízku za 49 korun. Mělo neskutečný úspěch. Elišce jsem řekl, že mi ho dala paní jménem Kuang Sink a že je kouzelný. Když je jeho majitelka hodná, zčervená a plní přání. Od té doby se nás už asi 1 256krát zeptala, jestli je už červený.

A když jsme u těch dárečků, Matyášek byl večer krásně vykoupaný, voňavý a namazaný olejíčkem. Zničehonic se ozval zvláštní zastřený zvuk. Trval asi tři vteřiny. Jako by něco prasklo – a na zádech toho krásně čistého bodýčka se objevil asi deseticentimetrový světlehnědý pruh. Podrobnějším ohledáním jsme zjistili, že si doslova proprdl plínku! Možná si v minulém životě oblíbil filmovou komedii s Pierrem Richardem Hořčice mi stoupá do nosu. Jo, je to taky takový náš dáreček.

7

listopada

MÍT SVŮJ SVĚT

„Slyšíš to?“ Eliška protočí panenky a dodá: „Řve jak urvanej!“

Sedíme na gauči a nahoře v koupelně se zrovna převléká uplakaný Matyáš. Tedy trošku mu s tím pomáhá manželka. Po chvílce se naše mladá pubertáčka zvedne a otre svým prstem cosi o moje chlupaté koleno. Až za okamžik si uvědomuji, že si před minutou stejným prstem zkoumala pravou nosní díрку.

Jsou okamžiky, kdy musí mít člověk neskutečnou trpělivost. Tak třeba ta její převlékací mánie. Zrovna když spěcháme, potřebuje si vzít jiné šatičky. Tím to ovšem nekončí. V momentě, kdy si je sama oblékne, spatří na zemi v té hromadě šatů, které jí vypadly ze skříňe, další pěkný kousek. Tyhle jsou přece lepší. A celá procedura se opakuje. Vždycky jsem v duchu proklínal pozdní příchoď kamarádů s dětmi. Teď už to chápu.

Eliška se taky někdy až po uši ponoří do svého světa. Je schopná si třeba dvě hodiny povídat s imaginárními kamarádkami. Občas se s nimi i pohádá. Hranatým zrcátkem pak telefonuje s jejich maminkami a nutí nás s nimi „po telefonu“ vzniklou situaci řešit. A dnes připravila narozeninovou oslavu neexistující sestřenice Hanky Medvídkové.

Asi má i toto po mně. Jako malý Vojta jsem třeba půl dne ve svém pokojíčku pořádal světový šampionát v pinkání o zeď pálkou na stolní tenis nebo v disciplíně zvané kobercovka – skrze srolovaný a nakloněný koberec jsem na sídlištní chodbě pouštěl autíčka (byly to hlavně klasické angličáky) a metrem jsem měřil vzdálenost, kam až dojela. Tyhle velké sportovní akce jsem samozřejmě komentoval. Každý ze závodníků měl jméno a byla to velká show. Ještě dnes bych někde našel všechny ty statistiky a výsledky šampionátů v obou těchto úžasných disciplínách. Později jsem dokonce

vymyslel pořad Dejte vejce z huby ven, ve kterém jsem se závodníky dělal rozhovory.

Když byla řeč o trpělivosti, doslova svatou ji má moje drahá polovička. Náš synáček je krásný, ale jako správný chlap o sobě dává dost vědět. A to i v noci, nebo spíš hodně brzy ráno. Někdy bych si možná mohl svoje reakce na manželčina milá slova odpustit. Tak třeba dneska kolem páté ráno říká:

„Podívej se, jak je hodnej, andilek, když spinká.“

A já na to: „Hele, hodnej je ve spánku i masovej vrah.“

Za chvíli ona: „Podívej, on prostě potřebuje být u mě, musí cítit lidské teplo.“

Tady jsem to s odpovědí vydržel, ale stejně vím, že je v těch místech ve větším klidu, protože má kousek od hlavy prso.

9

listopada

KRITICKÝ DEN

„**T**ak pojď už, myšičko...“ Spěcháme do školky a já v dobré víře popoháním Elišku. A najednou slyším: „Hele, tati, když já jsem myšička, tak ty seš teda jako můj táta krysa.“ To nám to tedy pěkně začíná!

Včera byl vůbec kritický den. Nefungovalo nic. Jen co Matyáš v náručí po několikaminutovém houpání na míči následováním speciálním orientačním během po obýváku usnul, snažili jsme se ho položit do postýlky. Jenže vmžiku zaregistroval vzdalující se rodičovské teplo a začalo to znovu. Tahle fantastická hra ho bavila skoro osm hodin. Navíc jsem při jednom pokusu o venkovní výběh šlápl do parádního kočičího lejna, takže to fakt nebylo dobré.

Mimochodem, těch kočičích parádiček máme v poslední době na zahradě pozeňhaně. Sousedka (jinak fajn ženská) má totiž hned čtyři kousky a ty na nás, jak je vidět i cítit, prostě z vysoka... I proto potřebovala Eliška ten kouzelný amulet. Chce totiž kočky začarovat v žáby.

Chtěl jsem to vyzkoušet a hlavně naší princezně udělat radost, a tak jsem ještě dopoledne, když byla ve školce, vyrazil opět do vietnamské tržnice za paní Kuang Sink. Měla poslední červené srdce. Večer přesně v sedm jsme to původní růžové položili na stůl a zavřeli jsme všichni oči. Prvním kouzlem amulet změnil barvu na červenou a tím druhým tu najednou byly dva – jeden růžový a druhý červený. Z Elišky jen vypadlo: „To bylo kouzlo okouzlující. Teď je ze mě čarodějka Alžbera a kočky budou jednou provždy žáby.“ Moc rád bych Alžběře věřil.

Za posledních 24 hodin tu byla i jistá pozitiva. Dědeček Jaroslav se rozhodl, že právě dnes projde tvrdou zkouškou svých kuchařských dovedností. Byl totiž pověřen udělat na Štědrý den bramborový salát. Odhodlal se tedy k pokusnému vzorku. Měl to těžké,

protože před ním stála nakvašená, unavená a nekompromisní porota v čele se mnou a mojí ještě více unavenou manželkou. Možná to bylo tím, že jsme měli pořádný hlad, možná se náhodou trefil do naší chuti, možná jsme chuť za celý ten kritický den ztratili, ale děda zkouškou prošel. Nedovedu si to vysvětlit, ale salát byl fantastický.

Největší dáreček jsem dostal večer. Při přebalování si na chvíli má paní odskočila a já zůstal s tím malým čertíkem sám – tváří v tvář. Koukáme na sebe a najednou mě napadlo udělat zvuk startujícího traktoru. Nebo to byl možná dosluhující trabant. Každopádně jsem na jeho tváři vykouznil tak nádhernou sérii úsměvů, že jsem se málem rozplakal. Tatam byla únava i mírná našťvanost z náročného dne.

No a úsměv hned další den ráno vykouznila na našich tvářích i Eliška. Povídám:

„Tak nám vyhrál Donald Trump.“

A ona ve svých čtyřech letech absolutně bezelstně povídá: „Ještě že ne Zeman.“

”

DĚDEČEK JARDA SE ROZHODL,
ŽE PŘÁVĚ DNES PROJDE
TVRDOU ZKOUŠKOU SVÝCH
KUCHARSKÝCH DOVEDNOSTÍ.
BYL TOTIŽ POVĚREN
UDĚLAT NA ŠTĚDRÝ DEN
BRAMBOROVÝ SALÁT.

“

11

listopada

OTROKEM Z VLASTNÍ VŮLE

Musím říct, že to ty potravinové řetězce nedělají vůbec špatně. Tak například akce Billy s plyšovou zeleninou. Eliška už dva dny nemluví o ničem jiném než o Lumírovi Švestkovi. Donutila nás doma dokonce k výběru vlastních favoritů. Musel jsem tedy zkouknout parádní reklamu a vybral jsem si Ředkvída P. Manželka je Květa K a Matyáš prý bude Karlík Řapík. Sodoma a Gomora.

Jinak jsem dneska dost unavenej kluk. Ráno totiž rada starších (manželka) rozhodla, že Eliška kašle a smrká už přes limit, a tak nepůjde do školky, ale k doktorce. To znamená jediné: budu hlídat Matyáše a pak se proměním v partu Eliščiných kamarádů pro hry všeho druhu. A tak se také stalo. Pro začátek hodina a půl houpání na míči se skoro spícím parťákem, během kterého mi dvakrát ruplo v zádech. To byl jen malý předkrm. Pak přišel ten pravý uragán.

”

PRO ZAČÁTEK HODINA
A PŮL HOUPÁNÍ NA
MÍČI SE SKORO SPÍCÍM
PARTÁKEM. BĚHEM
KTERÉHO MI DVAKRÁT
RUPLO V ZÁDECH. TO
BYL JEN MALÝ PŘEDKRM.

“

„Je to jen zadní rýma, to bude dobrý,“ říká manželka. Eliška ožívá a začíná doba her. Nejdřív jen lehké hledání pokladu, při kterém jsem nepříjemně šlápl na kostičku z rozestavěného hradu. Mimo chodem, jmenuje se prý panství Habardrn. Pak hra na rybáře. Bavilo mě to jen do té chvíle, než jsem si při útěku z rybářových sítí spálil o podlahu kolena. „A teď budeš můj kůň!“ Řeknu vám, ty opratě se mi do krku slušně zařezávaly. No a na závěr inspirace mladším bratrem: „Budeš mě chovat jako miminko, jo?“ Záda už fakt necítím.

Ještě že jsem si večer prosadil ten fotbal. Jinak bych byl mrtvej Vojta.

13.

listopada

KDYŽ MUSÍŠ, TAK MUSÍŠ

„Chceš ochutnat tu paštiku, Eli? Koupili jsme výbornou, s kachními játričky.“

„Bléé.“

„Tobě nechutná?“

„Je jako víno.“

„Myslíš jako kuličky vína?“

„Ne, jako sauvignon. Bílejš.“

Neuvěřitelné, co všechno uši čtyřleté holčičky zaznamenají. Na druhou stranu, víno, jeho odrůdy a vše, co s ním souvisí, velmi často s kamarády rozebíráme, takže to má asi holka naposlouchané. A bílý sauvignon, hlavně ten z Nového Zélandu, to je prostě srdcovka. Ta paštika byla zřejmě dobrý ročník.

Z Matyáše čerta je Matyáš andílek. Usmívá se, skoro nepláče, jen má rád přítomnost lidského tepla. Po tatínkovi. Vypadá to, že si jen potřeboval zvyknout na nové prostředí a bude z něj pohodář.

Zato Eliška je pořádná dračice. Večer jsme ji uspávali s manželkou oba. Lehli jsme si do její velké postele a povídali si. Přiznávám, trochu jsem ji škádlil a taky lechtal na noze. Když ona si začala... Je po mamince hodně lechtivá, a tak to, chudinka, v jednu chvíli už nevydržela a zakřičela: „Tatí, já jsem si z toho smíchu čurkla do kalhot!“ Museli jsme je vyměnit.

Moje maminka velmi často a ráda vypráví historku z mého dětství, kdy jsem se prý párkrát počural. Jako slušně vychovaný chlapecek jsem údajně pyžamové kalhoty položil na topení. A když máma ráno přišla do pokoje, tvrdil jsem jí, že jsem se v noci trochu zpotil.

Po výměně Eliščiných pyžamových kalhot jsme jí z peřiny udělali její oblíbenou mumii, a když jsme odcházeli z pokojíčku, mumie křičí: „To je tak srandovní, že se až za nohy popadám!“